

Левена Филчева

гЛОСИ
БИБЛИОТЕКА

Левена Филчева

ОС

стихове

Издателство "АРС", Благоевград,
2008 г.

ISBN-978-954-9857-10-8

© Левена Филчева, 2008 г.

Корица и библиотечно оформление: © Огнян Георгиев

Редактор: Валентин Дишев

Тираж 300.

Формат 32/70/100.

Печатни коли 3.

ДУМИ ПРЕДИ Редакторът

Тази книга закъсня. Точно толкова, че да постави редактора си в (почти) безизходно положение. Защото в последните две години стиховете на Левена Филчева придобиха популярност, но тя на няколко пъти приемаше предизвикателството да се представи в различни литературни сайтове с нови псевдоними – всеки път започвайки да създава “име” и поетики, загърбвайки постигнатото. И всеки път успяваше да спечели множество верни почитатели, изграждайки целенасочено и с нарастваща увереност нови авторски лица, изграждащи плътта на един в-интернет-вписан-роман, който – уви – не е написан.

И се появиха стихове с изкази в първо и в трето лице; “лирически Аз” – ту в женски, ту в мъжки граматически (и не само) род; текстове със и без пунктуация; тематично многообразие с “преливания” от тема в тема; радвахме се на текстове, използващи широк спектър поетики (от класически ритмика и рима до бял стих) – при това – различни поетики не само във формален смисъл... Всеки път не като израз на авторско лутане, а на уплътнена и прецизно представена “роля”. Как да “сглобиш” всичко това в книга, покланяйки се на всички превъплъщения на автора и усмихвайки се на почитателите им? Невъзможно е.

Затова редакторът се предаде и реши – в света на видното – само да ви предложи един ключ към книгата:

Ключ*

Надвесен, от кея, той гледаше дъното на морето.

Дълбокото го докосна.

Тогава махна с ръка и си тръгна.

Изопнат, от водата, тя гледаше дъното на небето.

Дълбокото я докосна.

Тогава помахна с опашка и си тръгна.

То лениво докосна лявото си ухо и ухапа края си.

---

* – Дали ще използвате този ключ, ще решите вие. Той ви предлага да прочетете тази книга през една метафора и в мярата на един (случил ли се?) диалог между Той и Тя, с незримо (до финала?) присъствие на трето...

Можете да изберете и друго – да прочетете най-напред страници 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, 35, 37, 39, 41 и 43, а след това 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26, 30, 32, 34, 36, 38, 40, 42, 44 (или обратно), като разделите книгата на две. Или – може би – да получите две различни книги. Тогава ще ви останат няколко страници – със сигурност тази, която е с номер 45 може да се прочете и като отделна книга.

Можете да четете и така: най-напред – страници 14, 47, 19, 15, 21, 11, 12; после – 16, 18, 20, 24, 28, 29; следват – 34, 22, 26, 6, 10, 32, 8; и – 27, 30, 35, 36, 25, 13, а накрая – 9, 31, 7, 43, 17, 33, 23. И за да е по-забавно: намерете мястото в очерталите се 5 цикъла на страници 37-42, 44, 45, 46 (имат си такова. Както и циклите си имат имена. Подсказване: третият се нарича “Градска галерия”).

Още една бележка на редактора относно последната бележка: Вече чувам гласове: “Хайде сега – подражания!”. Ако сте си го казали, значи още не сте прочели тази книга. А ако сте я прочели и си го кажете: не е трябвало да я четете. Нищо не сте разбрали.

Авторът

Тук авторът също не издържа, перна редактора през пръстите и взе думата, защото беше време тези “Думи преди” да свършат и пътуването да започне:

Предчувствие за Ной

Засукани, напудрени, разкаяни,
сълзливи, сложни, неизчистени
и влюбени, и мразещи, отчаяни,
небрежни, тежки, недомислени,
капризни, лесни, претенциозни,
самотни, страшни, често шумни,
полуизмислени, полусериозни,
огромни като пиксел
думи.*

---

*Бележка на редактора: Както са разбрали тези, които четат, това начало препраща към началото на друга една книга, но това е и съвсем друга история, затова аз млъквам.

black and soul

друг път килваше главата си надолу и надясно
приличаше на болна въпросителна
с мисъл като стара суха кашлица
която заглушаваше деня
но тя не можеше да го отхрани
продължително се взираше
в стъпки и следи
залепнали навсякъде по паметта ѝ
с един замах ги пръсваше
на хиляди пенливи шумни папагали
а те се шмугваха
под пясъка
над облаците
зад съня ѝ
тогава се приплъзваше
към черно-бялата си същност
роялт, цветните му пътища
и благославяше ръцете си
единствени
останали
подвижни

Писмо в бутилка

Когато проумях, че фейерверките, раздиращи празнично и топло небето ми, са всъщност морзов вик „спасете-нашите-души”, беше късно.

Корабът ми се разби в скала от смисли, мисли и въпроси.

Сега съм тук, където мен ме няма. Не помня от кога.

Косата ми е непростимо бяла. Толкова бяла, че когато я сресвам, всички риби, миди и делфини вярват, че съм птица.

И въздишат. А дъхът им ражда утринна мъгла.

В мъглата две не виждам, камо ли себе си.

Понякога е светлина.

Нощем спя на тръни. Розови. Магарешки.

Красотата рядко е удобна, но в момента просто нямам друго под ръка.

Сънувам пътища. И забранени влакове.

Отчетливо припяващи напът-напът, подпът-надпът...

Но когато съм будна,

уча пеперудите да свирят на ксилофон.

Ще си дойда някога на себе си.

Само бял котарак да не ми мине през острова.

циркът няма да работи

накуцват дните
утрото
е недодяланият дървен крак,
на който никой не разчита
изтичат камъни и пясък
разбити бъбреци са нощите
и пак кокичета умират,
а той е друг
и чужди са му всички макове,
разцъфнали в гърдите
единствените топли въглени
са белите следи от времето,
когато
увиснал на трапеца, знаеше –
животът му виси
на две ръце
и въздух
с разрежена вяра,
че падането е
въпрос на
чест

Местата за завръщане

Местата за завръщане са мъртви.
Погребана е паметта им
с всички почести и ритуали,
с прелято вино и раздаден хляб
заситена е съвестта на сухите очи.
Увяхва слънцето над тях
(самотен гербер
върху звездната им плоча)
и тежи,
тежи небето
над бездомните.
Местата за завръщане
се върнаха
във вечността.
Остава липсата им.
Тя се помни.

атрофия

учудването изведнъж се присви на кълбо,
повдигна лявата му вежда
и подпря уморено лакътя си на сянка
всеки опит да го прогони
засилваше белите кръвни спомени
и те се сурваха по вените на миналото
(мамка му, процеждаше през зъби,
оредели като приятелите, помня името си –
когато те погледна в очите, наричай ме
слънчоглед)
слагаше кръглото блестящо нещо,
което проговаряше само на топло,
върху черната луна с червено око
а после пиеше чай
не разбираше треперещите си пръсти –
изтръскваха думите от прашни значения,
за да изтрият след това проточилата се
в горното ъгълче на съзнанието му
сълза
тогава въпроси като кравайчета
се нанизваха по гръбначния му стълб,
недоумения – хрупкави бели пуканки –
се пръсваха по раменете му
и той заприличваше на онази детска играчка
(как се казваше?)
с която сурвакаше
смисъла

Кръг

И още вярвам в приказки и феи.
В зеници слънчогледови надничам.
Четирилистна е усмивката ми. Пея.
Събирам смях, звезди и стихове.

И още вярвам в рицарство и доблест.
В протегнатата ръка. По мъжки силна.
В игривата искра на детски поглед.
В чешма край пътя. В хляба и във виното.

И още вярвам. Пълнолунии са мечтите ми.
Крилете ми са от приятелство, а не от восък.
Зелени като Слънцето са дните ми
и тичам по тревата на живота. Боса.

***

Някоя сутрин, когато луната
е само жълта евтина брошка
върху сините нощни ревери,
когато небето лениво мълчи
под тежкия грим на мъглата,
неочаквано тя ще заспи.

Насън
ще подхвърля съня си нагоре,
кристалчета смях ще се сипят в косите,
ще сънуват ръцете – розови
от толкова чисти
докосвания.

Някоя сутрин, най-неочаквано
ще закичи евтина брошка
върху следите от времето,
когато старателно миеше
гласове, засъхнали
по дъното на празни чаши
и с памуче, натопено
в разредени изгреви,
ще почисти лака
от олющените нокти
на забравата.

Но още не е нощ.
Нито сутрин
някоя.

Отляво – мъх

Ако прережеш
душата ми
напречно,
по многото
пръстени
ще узнаеш
броя на
есените,
набраздили
сърцевината
ми.
Разлистването
е съдба
за птици.

Слепецът

„Позирала му е с подвити колене,
седнала съвсем удобно
върху ахилесовата слабост
на очите му
(само гордостта умее
да седи така покорно
пред любимия).
Целувал е ръцете ѝ
навярно
затова се е прегърнала,
прикрила с тях гърдите си,
там винаги настъпвал краят
на тънките му устни
(само жаждата умее
да мълчи така
преди към кладенеца
да се спусне).
Синя е косата ѝ, защото
така ухае самотата –
синьо,
        топло,
                        мокро...” –
една жена
държеше неговия лакът
и разказваше портрет.
От собствената си
изложба.

Без право на помилване

Толкова сама не съм била,
Господи, откакто
отхапах
проклетата ябълка,
Каин оплаквах,
горях на клада,
обърнах кораб
(плаках после
няма, безнога).

Без коса останах –
от откраднати кичури,
без сърце – от залези,
без очи – от изгреви.

Ако не на помилване,
имам право на лудост.

Толкова смешно
не ми е било, Господи,
откакто
опитах душата си,
а тя се превърна
в ябълка.

Знаеш ли, че

13 дни, 16 часа, 42 минути
е дължината на брадата ми.
Чувал съм, че някъде
това е знакът за тъга
по мъртвите.
Не съм се бръснал не защото
тъгувам по душата си
(когато те видях се разболя,
умря след твоят тръгване)
а защото всеки паднал косъм
ще е ритната подпора,
вик, заседнал между зъбите,
щипеща сълза на голо,
защото след една минута
заровете ще са хвърлени
и сборът на числата им
ще е различен от 42
и отговорът няма да е същият
след голобрадото ми съмване
без теб.

***

В бялото на
тъгата ми
се удавиха –
очите на мама,
целувката на
децата ми,
споменът за
мъжа на
спомените ми.

Денят –
с аромат
на канела.

С дъх на бадеми –
останалото.

Тихо

на Лора

Виждала ли си смъртта на слънчоглед –
как зяят очните му ями,
изпразнени от слънце
и човки лакомо изтръгват
черните му погледи,
а той мълчи –
ръце повесил в нищото,
в пръстта заровил спомена
за своето име?

Виждала ли си самотен старец –
как прехвърля в броеница
останалите кехлибарени трохи
от хляба на живота,
завързал смисъла във
мръсната си носна кърпичка,
той винаги мълчи –
заровил пръсти в пепелта
на спомена за мъртвия си
син?

Ако си виждала,
пусни калинката да допълзи
до свивката, където
пулсирам чрез кръвта ти –
и калинките понякога
пълзят с надежда,
че има кой да им покаже
пътя.

Миражи

Удавници сме, вкопчили се здраво
в хартиените корабчета на душите.
С надеждата да е попътен вятърът,
флиртуваме с морето,
но брега обичаме.

В дълбокото
единствено на думи газим,
а думите съвсем не са ни до колене.
И вярваме, че другите предпазваме
от собствените си корабкрушения.

А сламките отдавна са се свършили –
разграбихме ги за пера, прописахме.
Мечтите си във салове превърнахме
и търсим себе си, и прошка
само в стихове.

Мъртвите си
тачим сякаш до безумие.
Забравихме, че има живи за обичане.
Удавници сме. И до смърт сме влюбени
в душите си. А корабчетата – хартиени.

Дамата с шапката

Дори не помня
имаше ли мигли
и колко цветни
са косите ù;
повдигаше си
веждите и питаше,
и тичинки прозвънваха
в очите;
малинов сняг
по устните валеше
и пръстите играеха
на обещания –
отдавна трябваше
да се обеса
на неприлично
тънката ù талия.
Но
аз преглъщах
всяка нейна дума,
а тя свенливо питаше
защо са ми големи
зъбите.

Сънища

1.

Тази сутрин

жълтурчета почервенияваха от свян –
под полите им дръзко надничаше вятърът,
а те дори не подозираха, че някой ден
това ще ги убие.

2.

Някога

ще откажа червилото –
толкова цвят, изгубен по ръба на чаши,
смачкани фасове и недовършени целувки.
Ще бъда разумна –
ще събирам рецепти (вместо стихове),
няма да танцувам по плажове,
ще си мия старателно зъбите и ще се усмихвам
внимателно, антибръчково.

3.

Тази сутрин

сънувах, че раждам спасение.
Вкопчено в утробата ми,
скимтеше и ругаше света –
нито бял, нито черен,
нито шарен дори.
Непоискано,
то не успя да спаси
и себе си.

всичко, без целувки

винаги, когато е облечена с евтиния си
парфюм на сини точки, я наричат скъпа
тънките ѝ токчета прилагат успешна
акупунктура върху няколко павеа, улици и
мъжки сърца, независимо от походката
на пиян комар или току-що родила газела
когато вплита малки руси мисли в миглите си,
възторгът ѝ прилича на голямо разкрячено Ж
обещаваща като прогноза за време
тя е цветето под градушка от погледи
обитава таваните на почти всички желания,
мазетата на много сънища и няколко стълби
на въображението, но никога не се целува –
тогава душата ѝ започва да се рони
като олющена мазилка от стена, на която
нощем
подпира крак

Преди да се родя

Уютен е околородният ми свят –
прозрачно розов, тих и топъл,
бълбукат дните, нощите искрят,
тупти над мене нещо като господ.
Не ме вълнуват дъждове и бури,
понякога се плаша от вълнения,
ала търкулна ли се в някой ъгъл,
предпазвам другите от себе си.
За времето не мисля – нямам време.
Като зеница пазя пъпната си връв,
но за да живея, трябва да я срежа
(уютно е на топло и на кръгло).
И нека ножът е добре наострен.
Навярно ще боли, но ще вървя.
Животът винаги е смъртоносен.
Но е живот. И затова ще се родя.

Подслушано

*(или терзанията на един сфинкс
по пътя между Тива и Гиза)*

До гуша са ми
всички песьчинки,
остри като думи
недоносени.
Поне в носа ми
няма
никакви въпроси.
А мен наричат
удушвача!
След хиляди
частици време
ръката ѝ
успя да вземе
единственият,
отговорил правилно...
Някакъв си
комплексар.

Арахномахия

Хоризонтът
се стаи в око на паяк,
вгледан в собствената си утроба.

Наказан бог
с присъда – да създава.
Заблуди да лови. И да ги трови.

Нишката –
блестяща до прозрачно,
с полепнали вини и угризения.

Смисълът –
заоблен като камък,
като молба на паяк. И спасение.

актрисата от будката

тя продава мазно кафе и пластмасови банички
пред деколтето ѝ се редят на опашка отдавна
небръснати
похотливци, варосани войници от строежа наблизо,
изгладнели тенекеджии, цигани
и аз
много пушите, казва, докато ми подава трите кутии
погледът ѝ зъзне под горещите мигли
като в онази сцена
очаквам всеки момент бавно и широко да си
прекръсти
краката, но това няма да я направи известна
затваря късно, за да не се прибира рано
понякога прилича на индийски син паун, на стоте очи
на великана Аргус
друг път съм зъл и отказвам цигарите

У дзи *

Хиляди мили оцветиха очите ми
екзотично.

Кръстих лявото Север.

Дясното – Ин.

Така

плачат хармонично.

В петък,

когато разбирам китайски,

малки крачета на гълъб

рисуват йероглифи

по пясъка.

Водата

разчита следите им –

покрив на къщичка,

вярна посока,

нямане.

---

*Безпределна празнота

МММ...

снят, който си тръгва
от гърлото ми
(сякаш никога не съм сънувал)
с толкова много мигли в шепите
и метли в очите
не ме прави вълшебник
а исках
да ти купя коледна играчка
да гледам как се протягаш
до върха и отгатык
към детето, което
си тръгва от погледа ми
(сякаш никога не съм обичал)
с толкова много въпроси
на върха и отгатык
където съм истински
розов памук
под езика
на празника

***

Когато спиш
нощта бълбука
в допира на кожа,
меки като сън
снежинки
разсъбличат
ягодова същност,
тръпчиви капки чай
се любят със сезони,
а белите коне
празнуват
светло-синя пролет,
когато спиш.
Сънувам вишни.

Насаме

Точно тази гънка
е пътека,
по която ще върви
сърцето ти
и лъкатушно
до средата
меко е
(останалите линии
са скрити
прави
в кривата
на времето),
надолу –
хълместо изкачване.
Все още има
място
и очакване
(заслънчени пердета
зад стъклата).
Защо ми вярваш?
Никога
не съм умеел
да гадая
по ръката
ти...

***

И е толкова много мъгла,
че ми лепнат клепачите.
Мойте мъртви навярно
правят райски купон -
наргиле паят дядовци,
баби месят погачи,
танцуват приятели
върху облачни, прашни килими
в най-просторния дом.

И наливам си в чашата
люта, домашна поезия
(да отсипя в пръстта
глътка стих не върви).
Насинджирват се буквички,
капки подреждат
стъпала през мъглата.
Но е толкова, толкова тихо.
А пък Раят не спи.

ДЯДОТО

опитва се, върви в насрещното дори не усеща
калта по очите, под коленете, зад дрехите, до
залепналата в погледа му кална усмивка повдига
каскета покланя се залитайки на хилядите
електрически
слънца облещени срещу му мърмори в синхрон с
псуващи клаксони и на вас да ви го мамка ви
зад изцапани стъкла всеки може, да ви пикая на
на дървото се подпира, омеква кората, земята, омеква
и той
и се хили, и на теб да ти, и ти ли, твойта кора
недоносена,
избърсва сълзата с опакото, плюе и залита, залита,
залита
животът
по-трезвен от всякога

Безмоторно

В лабиринта на небесните посоки
мечтите се измерват в разстояния.
Стъпките – безмълвни аксиоми –
в истина, достойнство и познание.

А летенето е плуване във въздуха,
флирт със облаци и суха метрика.
Сам със себе си. И няма друго.
Учиш се от птици на човечност.

Оголял от тишина, безименен,
на нулева отсечка пред покоя,
сещаш се за Хайнрих Шлиман
и откриваш. Собствената Троя.

просякът

аз съм презрение, което пъпли бавно
голямата стрелка на спрял часовник
препъваш се в усмивката ми всеки път
защото съм недоразбиране
изглеждам винаги
когато искаш да ме видиш
картонени са страховете ми
любовите – парцалени
а грапавите лишеи по кожата
са само мъртви дни
остатъци от погледи
допушвам всички чужди
угризения и навици
не ме мисли
не ми подхвърляй съвестта си,
сине

Пъзел

Сърцето ми е недовършен пъзел –
отдавна съм започнала да го реда
от ъгълчето на съмнението
(за по-удобно)
през яркожълтите ми настроения
(за по-добра забележимост)
към центъра на собствената ми
самотност
(за цялост и дълбочина).
Пренасям го
от дом на дом.
Изгубват се по пътя
малки части
(дали ще ми отива
да се казвам Хензел?).
Добре, че вече има
рамки
и свето-отразителни стъкла.

Улицата

По нея се събират бездомни
животи –
опитомени нелюбимци,
които влачат дните си след своите стопани,
ляят се или се подушват подозрително,
хранят се с остатъци от истини,
със ежедневия, мухлясали от толкова оплакване
и много често препикават кварталните събития.
Понякога са гладните кърмачета,
заиграли се с гърдите ѝ, в очакване на мед и мляко
или само мляко, или просто сладост от игра,
потекла между пръстите.
Често са сърдити,
тайно я наричат уличница,
с гняв я обладават и заспиват на бедрата ѝ,
плащайки с подрънкващи проклетия.
Един път във годината, когато
напъпили надежди плъзват
по зелената ѝ пазва и разпръсват аромата си,
тя вирва своята опашка.
Разгонени очаквания хукват,
съвсем забравили, че са скопени.
Тогава от очите ѝ сълзят черници.
Притихва в ъгъла на някой залез,
за да приспи децата си.
И тя, и те
сънуват.

Настървено

Ще захвърля гладните си обещания
на уличните сити псета –
да въртят прокъсани опашки
в очакване на
още,
да душат вяло кокалите на
съмненията
и да ги заровят някъде,
където
търпеливи мравки ще оглозгат
остатъците им
до блясък.
Проливни съжаления ще ги изровят
някой ден
и ще ги намерят,
за да се заситят,
премалелите от глад
очи.
Напролет.

————— Тя

Съм (ли)

На Ваня

Понякога съм виолетов пясък
в часовника, обърнат наобратно
и в изкорубения дом на вятъра
се разпилявам тих и непохватен.
Понякога лицето ми прилича
на къщичката на самотен охлюв
и в бръчковидните му улеи изтича
идиотското зелено на въпросите.
Понякога съм тъмно самолюбие.
И вълк съм, сам до неприличие.
Пред праг намерен, в дъх изгубен,
съм себе си – еднакво свой и ничий.

Врачката

*„както ти мълчи сега душата,
така да ти мълчат душманите”*

Повярвай му. Дори да знаеш, че те лъже.
Такъв е – хитър, бързопръст и сладкодумен.
Заплита дните с два-три сръчни възела
и настоява, че разплитането им е чудо.

С усмивка казва, че си най-красивият,
че килограми щастие те чакат някъде,
измисля приказки за черната магия
и ти предлага бяла (няма шарени).

Такъв ни е животът – стара циганка,
продава скъпо евтините си илюзии.
И уж не вярваме, но тайно питаме –
а имате ли и любов, за да си купим?

Повярвай му. И нищо, че е суеверие.
(как може, всъщност, вяр да е „всуе”?)
Зад някой ъгъл, в някое поднебие,
животът те очаква – да го чуеш.

Посветено

И тази вечер е пресъхнала
като пръстта в саксията
на твойто цвете.
От няколкото паяжини в ъгъла
нощта е нетърпимо
лепкава.
Убиват ме
усмивката на вестникаря,
мартениците, гевреците,
обувките,
цената на цигарите
и доберманът на съседите,
липсващите
ненаситни паяци,
разкъсаните им
красиво мрежи...
Стяга ме денят ми,
знаеш ли,
убийствено е
безнадежден.

Полет

На Радост Даскалова

Дълго,
дълго след излюпването
ни предъвкваха храната –
да няма излишни усилия
(крехки били гърлата ни),
да не подмамваме котките,
ловците на птици – също,
да сме смирени и кротки,
да не мислим за насъщния,
да чуруликаме жизнерадостно
(и когато едва преглъщаме),
да мълчим от благодарност,
да сме различни, но същите,
да обичаме ближните пилета,
да не говорим със чуждите,
да се радваме на изобилието
от червеи, мухи и пеперуди...

Дълго,
дълго след излюпването
бяхме послушни врабчета.
Не успяхме да забележим
как закърняха крилето ни.
Но летим все по-яростно –
заслужихме си посоките.
Просто, пазете слънцето!
Идваме. Да го стоплим.

Познавам те

Сънят е тиха форма на търпение
и захарно петле за тъмни мисли.
Часовникът недоумяващо заеква –
стрелките му не искат да заспиват.
От капещите погледи горят павета
в настръхналото зимно ежедневие.
Пиян съм, но ме няма там, където
денят ми свършваше с опиянение.
Дъхът ми се препъва във комините
и минзухарите на автостоп пътуват,
ръцете ми са тролейбусни линии...
Познавам те. Защото ме сънуваш.

Животът – метър на два

Метър на два е прозорецът в моята стая.
(два квадрата звезди ми рисуват клепащи...)

В пясъчник – метър на два – си играехме.
(два квадрата наивни мечти, смях и вятър...)

Метър на два приютяват телата ни нощем.
(два квадрата умора, любов и сънуване...)

В метър на два наредени кутии за поща.
(два квадрата надежди, по пътя изгубени...)

Метър на два са и чергите – старите, бабини.
(два квадрата традиция, приказки, спомени...)

Краят е метър на два. На живота ни.
(ще остане светът – два квадрата огромен...)

***

Така и не научих
работното Му време.
Смирената усмивка и
„елате утре”
ме побъркват точно
колкото желанието
да мълча пред пясъка
на мъртвите,
да догори тъгата,
за да имам сили
да разказвам
на децата си
за любовта
и всичките ѝ измерения.
Не знам дали ще дойда
утре –
утре съм на митинг
на сираците,
протестиращи
срещу работното Му
време.

Той _____

ТО

Под заглавие

*От корените до короните –
само буква разстояние.
Ос за аз.*

————— Тя

ДУМИ СЛЕД

Доволен съм! – каза редакторът.

*А авторът, подсмиввайки се иронично, реши да
добави още няколко думи:*

Наздраве

Смешен коктейл ми забърка животът,
още се чудя как да го пия...
Изля пред очите ми куп невъзможности,
сложи украса – чадър от хартия.

На дъното – жълто – вкусът на мечтите,
шест капки радост, усмивки в червено,
няколко въглена – за ненаситност,
от детството спомен, в тревисто зелено.

Бяла любов, страховете ми в черно,
огнена страст, с много кубчета ледени,
цитрусов привкус – за малко надежда,
болезнена вяра, солена, пипèрена...

Изсипа го в стъклена чаша, красива,
по ръба – синя захар – от нощи безсънни,
лимоново резенче, стръкче коприва...
Наздраве, Животе! Ще пием до дъно!